

ένοικούσα ἐν σοι, τὸ πνεῦμά σου, ὅπερ ἔστιν αἰώνιον
ώς καὶ αἱ ἀλήθειαι, ἃς διατυποὶ εἶναι αἰώνιαι»!

Τοιαῦτα διημείζοντο μεταξὺ τῶν νεαρῶν μνηστή-
ρων καὶ παρόμοια κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἀθήναις
διχρονῆς τοῦ φοιτητοῦ.

ΜΕΝ. Η. ΦΙΛΑΝΘΡΙΑΣ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

‘Ακαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρισίοις.

Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ὁ κ. Deloch ἀποπε-
ρατεῖ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ «περὶ τῆς γρή-
σεως τῶν δακτυλίδιων ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ ταῖς πρώταις ἐκ-
τονταετήρσις τοῦ μέσου αἰώνος». Ἀναζητεῖ τοὺς τηρουμένους
κανόνας ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τῶν γυναικῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς γρηστικῆς Ἐκ-
κλησίας, οἱ ἐπίσκοποι ἐλάμβανον κατὰ τὴν γειτονίαν αὐτῶν
δακτυλίδιον χρυσοῦν, ὅπερ συγχατελέγετο ἐν τοῖς σημείοις τῆς
ἐπισκοπῆς. Κατ’ ἔξαρσειν, οἱ ἡγούμενοι (abbé) τῶν μεγάλων
μοναστηρίων ἐλάμβανον ὥσαύτως τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν δακτύ-
λιον. Τὰ κεράσια ἡρολόγουν τὰς διετάξεις καὶ ἔξεις τῶν πατέ-
ρων αὐτῶν, αἱ μπανόραι γυναικεῖς τὰς τῶν συζύγων αὐτῶν. Αἴ-
ται ὕψειλον νῦν τηρήσασιν ἔνα μόνον κανόνα περὶ τοῦ γαμηλίου
δακτυλίου, διστις ἔδει νὰ ἦται ἀργυροῦς, ἀλλὰ καὶ ὁ κανὼν οὗτος
ἔχει ἔξαρσεις, διότι ἐν τοῖς μνημείοις τῆς γαλλο-φραγκικῆς ἐπο-
χῆς εὑρηται πολλοὶ γαμήλιοι δακτύλιοι χρυσοῖ.

Κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν ἀρχαιότητα οὐχ ὑπῆρχε κανὼν περὶ
τῆς χειρὸς ἢ τοῦ δακτύλου, ἐφ' οὐδὲν νὰ τίθηται ὁ δακτύλιος.
“Οτε δύως ὁ δακτύλιος ἐγένετο ἀντικείμενον πολυτελείας, ἐφέρε-
το ἐπὶ τοῦ τετάρτου δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός, πρὸς προφύ-
λαξιν. Ἐπὶ τῆς κάτω αὐτοκρατορίας, οἱ δακτύλιοι ἐφέροντο ἀδικι-
φόρως, ὡς ἐκρίνετο καλλιον., ἔξαρσεις τῶν ἐπισκοπικῶν δακτύ-
λιων, οἵτινες ἐφέροντο ἐπὶ τοῦ τετάρτου δακτύλου τῆς δεξιῆς χει-
ρός, καὶ τοῦ γαμηλίου δακτυλίου, διστις ἐφέρετο ἐπὶ τοῦ τετάρτου
δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Ο πρόεδρος ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Χαροπ.-βένης, διευθυντὴς τοῦ αὐ-
τοκρατορικοῦ μουσείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρίσταται ἐν
τῇ συνεδρίᾳ. Τῇ ἀργυρῇ αὐτοῦ, ἐπιπροστίθησιν ὁ πρόεδρος, ὁ κ.
de Sarzeus ἡδυνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Tello,
αἵτινες παρέσχον τοσάντας ἀνακαλύψεις ὑπὲρ τῆς ἀστυριολογίας.

Ο Χαροπ.-βένης εὐχαριστεῖ τῇ ἀκαδημίᾳ, ἐπιτρεψάστη αὐτῷ
νὰ μετάσηῃ τῇ συνεδρίᾳ. Λογίζεται δὲ εὐτυχής, ἐπιλέγει, ἐπι-
λαμβανόμενος τῆς εὐκαιρίας ὅπως καταστήσῃ γνωστὰς τὰς ἀγα-
θὰς διατίθεις τοῦ Σουλτάνου ὑπὲρ τῶν ξένων σοφῶν καὶ τὴν ἐπι-
θυμίαν Λύτου ὅπως εὐμενοῦς ἀξιῶνται ὑποδοχῆς ἐν Τουρκίᾳ οἱ
φίλοι τῶν ἐπιστημάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ. — Τὸ κατακήματον τῶν περιν τῆς Ήγεινού.

Ἐν προηγουμένη Επιστημονικῇ ἡμέρᾳ Ἐπιθεωρή-
σει, τοῦ λόγου ὅντος περὶ τοῦ ἀπὸ πάσης ἀστρονομίας
σπουδαιοτάτου ζητήματος τοῦ κατοικούμενον τῶν
πέραν τῆς ἡμετέρας Γῆς κόσμων, ἐπραγματεύθημεν
τοῦτο ἐν ὀλίγοις καὶ διὰ γενικῶν γραμμῶν κατεδεί-
ξαμεν ὅτι ἐξ ὀλῶν τῶν μυριάδων τῶν ὄρατῶν ἡμῖν
ἀστέρων οἱ πλανῆται, σῶματα ψυχρά πῦοι καὶ
ἐπερόφωτα, δυνατὸν νὰ κατοικῶνται, ὅτι δέ, ὅπως
κατηγορούματικῶν ἀποφανθῆμεν περὶ τούτου,
ἀνάγκη νὰ μελετηθῶμεν τὸ ζητημα τῶν συνθηκῶν
τῆς ζωῆς ἐν τῷ σύμπαντι καὶ νὰ ἔξετασθωμεν εἴτα
μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς αὐτηρότητος κατὰ πό-
σον τὰς ἀναγκαίας ταύτας συνθήκας τῆς ζωῆς ἐκ-
πληροῦσιν οἱ εἰς τὸ ἡμετέρον ήλιακὸν σύστημα ἀνή-
κοντες πλανῆται. Τὴν μελέτην ταύτην ἀναλαμβά-
νομεν σόμερον, ὑπομιμηνίσκοντες τοῖς ἡμετέροις
ἀναγνώσταις ὅτι καὶ κατὰ ταύτην πᾶσα παρ' ἡμῖν
προσπάθεια καταβληθῆσεται, ὅπως μὴ τὸ ἐφ' ἡ-
μῖν ὑπερθύμεν τὸν κύκλον τῶν ἐντελῶς βεβαιωμέ-
νων ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης γεγονότων, καίτοι τοῦτο,
ώς ἐκ μακρᾶς γινώσκομεν πείρας, καὶ διὰ λόγους
εὐεξηγήτους, ἀναμφιβόλως καταστήσει τὴν ἡμετέραν
μελέτην πήττον ἐπαγωγὸν καὶ μᾶλλον ξηρὰν καὶ
οἰονεὶ ἐστερημένην τῆς θελγούσης αἰγλῆς, πτις φαι-
νομενικῶς περιστέφει τὰς ἐπὶ φαντασιωδῶν κατὰ τὸ
μᾶλλον καὶ πήττον βάσεων θεμελιωθείσας καὶ ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ θέματος ὑπὸ διαφόρων ἡμετέρων τε καὶ ξέ-
νων δημοσιευθείσας καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως
ἔχει ἔξαρσεις, διότι εἰς τοῖς μνημείοις τῆς γαλλο-φραγκικῆς ἐπο-
χῆς.

Τῆς μελέτης ταύτης καταρχόμενοι θεωροῦμεν
ἀναγκαῖον ν' ἀναγράψωμεν καὶ σχολιάσωμεν τὴν εἰς
τὰ στόματα πάντων φερούμενην ιδέαν ὅτι ἐκτὸς μὲν
πάσης ἀμφιβολίας τὸ περιέχον (le milieu) εἶναι ὀλο-
σχεδός διάφορον παρὰ τοῖς διαφόροις κόσμοις τοῦ
σύμπαντος, περιεκμένου δύως περὶ τῆς ζωῆς παρά-
λογον θὰ πήτο νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ὑπὸ τοὺς ἡμετέ-
ρους ὀφθαλμούς καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας σφαίρας τελου-
μένων, ὅτι δὲ η ζωὴ περισσαρμάζεται πρός τὰς μᾶλλον
διαφόρους συνθήκας, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι οὐδό-
λως ἡμῖν ἐπιτετραμένον εἶναι νὰ εἰπωμεν κατηγο-
ρηματικῶς ὅτι η ζωὴ ἐλλείπει ἀπὸ τῶν μεμακρυστέ-
νων τοῦ σύμπαντος κωρῶν διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι
τὸ περιέχον η αἰσθητική εἰναι ταύτης ταύτης διάφο-
ροι τῶν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γῆς.

Αναμφιβόλως, λέγει ὁ κ. Faye ἐν τῷ περιστού-
δάστη φεγγφ αὐτοῦ *Sur l'origine du Monde*², ἐάν αἱ ἀ-
καδημαϊκαὶ σαλαμάνδραι έχων ἐντὸς διαπύρου περιέχον-
τος, ἐάν οἱ ἐν τῷ κενῷ ἵπταμεναι κίμαιραι ποδέναντο
νὰ τρέψωνται ἐν αὐτῷ ἐκ τεκνῶν *secondes intentiones*, ὡς
χαριεύντως ἐλεγον· κατὰ τὸν μεσαίωνα, τὸ περὶ τούτην
θηκῶν τῆς ζωῆς ἐν τῷ σύμπαντι κεφάλαιον, θὰ πή-
το διοσχεδός κεκλεισμένον.

‘Αλλ, οἱ Φυσιολόγοι ἀλλην περὶ τούτου ἔχουσι

1) Βλέπε ἀριθμ. 43, ἐν σελ. 853 — 54.

2) Ἐν σελ. 297 καὶ ἐφεζῆς.